

Csontig kifehérült

Szememben zúg a szél. Szememben zúg a szél.
Nincsen hatalma ennek a bogárnak, fölfordul
vele a világ, fölfordul vele a világ. Sírt
neki senki se ás, csak a jambusok koporsói
cipelik parányi testét. Himnuszt énekelek
a kövekre. Könyörgések keresztjét cipelem.
Lecsüngő kézfej: anyám arca, vacsoraillatok
gőzölgő tanyái, szárítókötélre lökött szegénysége
a foltos kivetettségnek – száguld az idő
temetetlen. Fehér lepedőkkkel, libanoni ággal
tereli szétszéledt ujjaimat. Rémülten nyerít
a határban felejtett jegyene. Elszakítaná
a dombokhoz kötött gyalogutakat. Hazatalálni,
nagyapám szemében meglátni az istent –
csontig kifehérült lázakkal perelek. Csontig
kifehérült lázakkal perelek.

Megláttam arcodat

Úgy látszik, megisterülnek mind az ágak,
tenyéryni reményüket eleresztik. Hullatják szelekbe,
hullatják rögök szívéig – végtelen ez a megsárgult lárma.
Szüntelen súgnak valamit. Valami anyanyelven
ki-nem-mondható árvaságot: vesztedben is szeress engem,
egyetlen Mária! Ujjaid megszentelt rácsait kerítsd körém!
– ha feltámadnak a halottak, szoríts magadhoz.
Érezzem húsodnak vérekes lüktetését, szívárogojon el
fogaim közül az éjszaka-csöndes éj... beszélni akarok!
A kései fényben virrasztó anyákról, elárvult csecsemőkről,
félálom-hazában vétett bűneinkről – mert megláttam arcodat.
Mert megláttam a tekintetedbe zárt tiszta jövőt:
ház, haza, ház, haza... fényesek mind a csillagok.
Elvakítják hunyorgásaink csöndjét; jó veled,
csak ez az elmaszatolt árnyék sokáig így maradna.